

PRIMII PAȘI ÎN ARTA ACTORULUI

- Curs Practic -

Marius Gîlea

UNATC PRESS

u n a t c

---

universitatea națională
de artă teatrală
și cinematografică
„I.L. Caragiale”

Lect. univ. dr. Marius Gîlea

**PRIMII PAȘI ÎN ARTA
ACTORULUI**

CURS PRACTIC
ANUL I, SEMESTRUL I

UNATC Press

2017

Primii pași în arta actorului
Curs practic
Anul I, Semestrul I

Carte publicată în cadrul Proiectului

UNATC JUNIOR

Proiect implementat de Master Pedagogie Teatrală UNATC,

Finanțat de MEN, prin FSS 2017

Coordonatori: Lect. univ. dr. Bogdana Darie

Drd. Romina Sehlanec

Drd. Andreea Jicman

Master I Pedagogie Teatrală Victor Bădoi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GÎLEA, MARIUS

Primii pași în arta actorului : curs practic / Marius Gîlea. - București :

U.N.A.T.C. Press, 2017

Conține bibliografie

ISBN 978-606-8757-23-0

792

Coperta: JULIE TECH

Tipografie: PUBLICITARIA

Motto: „N-o să știm niciodată dacă un profesor este bun pentru că are studenți buni, sau dacă studenții sunt buni pentru că au un profesor bun”, vorbă din bătrâni.

Cuprins

Prefață	8
Disciplina	11
Anul 1 – semestrul 1	18
Încheiere	120
Bibliografie	121

Prefață

Într-un interviu pentru Observatorul Cultural, pianista Mihaela Ursuleasa, o mare personalitate a vieții muzicale mondiale, stinsă din viață prea timpuriu, din păcate, declara cu tristețe:

„Prima mea profesoară, doamna Stela Drăgulin de la Brașov, mi-a dat ocazia unei fantastice experiențe de scenă, de concert. În schimb însă, mi-a asfixiat personalitatea, a ridicat pianista, dar aproape a distrus eul, omul din mine. Iată greșeli care ar trebui evitate, căci pot avea efecte distrugătoare pentru întreaga viață, pentru întreaga carieră viitoare a copilului. Un copil nu trebuie să fie forțat, nu trebuie să fie exploatat și împins mereu și mereu înainte, cu orice preț, pentru reușită și glorie. Unui copil talentat un profesor bun îi dezvoltă și îi susține pasiunea pentru muzică și înțelegerea pentru arta sunetelor. Căci acel copil va deveni artistul care, obligatoriu, va trebui să se descurce mai târziu singur în viață”¹.

Îmi încep cursul cu această tristă declarație în speranța că nu voi cădea în păcatul în care a căzut profesoara de pian de mai sus și cu speranța că voi putea da aripi tinerilor care au nevoie de sprijin la început de drum. Nu spun că tinerii artiști trebuie lăsați în voia sorții ca astfel să se dezvolte sau că nu trebuie să depună un efort susținut pentru a deveni personalități artistice, dar eu, ca îndrumător, trebuie să am puterea să rămân în umbră, să fiu destul de discret și personalitatea mea artistică să nu devină un baraj, nici

---

¹ <http://stirileprotv.ro/stiri/actualitate/mihaela-ursuleasa-interviu-in-2009-despre-prima-sa-profesoara-aproape-a-distrus-eul-omul-din-mine.html>

chiar un model puternic pentru ei. Noi vrem să creăm personalități și nu personulități!

De obicei, un curs didactic ar trebui să fie redactat într-un limbaj academic, de specialitate. Eu m-am hotărât să nu fac acest lucru din mai multe motive. În primul rând, meseria noastră este una vocațională prin excelență, așa că se adresează celor care simt că au o chemare către ea. Fiind o artă a cuvântului rostit, a acțiunii și mai puțin a cuvântului scris sau a aprofundării teoretice, am decis să mă folosesc de ajutorul cuvintelor uzuale, pe care le utilizăm în viața de zi cu zi. Alt argument în acest sens ar fi nivelul viitorilor actori care, din păcate, devine tot mai concret, mai lipsit de poezie sau de plăcerea lecturii. De curând am fost membru al comisiei de admitere la examenul de licență pentru admiterea la Universitatea Națională de Artă Teatrală și Cinematografică „I. L. Caragiale” București. Am fost și membru al comisiei care a corectat lucrările scrise și al comisiei care a testat aptitudinile artistice ale candidaților. Sincer să vă spun am fost de-a dreptul șocat de ce am citit și ce am auzit. Peste cincizeci la sută dintre candidați nu știau cum se citește prenumele lui Mozart, respectiv Wolfgang. De la americanescul „Uolfgheng” s-a ajuns la performanța de „Uolhang”, de ziceam că-i chinez. La Cézanne ce să mai spunem... aproape nimeni nu auzise de „himeră”, așa că m-aș hazarda să intru în himerele cuvintelor academice și încâlcite. Ar mai fi o „scuză” care mă îndeamnă să nu fiu prea oficial în această incursiune în predarea artei actorului. Eu nu sunt o persoană care să vorbească lejer și mult timp pe o anumită temă. Sunt concis. Spun ce am de spus, verific dacă am fost înțeles și apoi trecem la lucru efectiv. Așadar nici în scris nu mă voi dezice de felul meu de a fi. Sincer mă cam sperie faptul că s-ar putea să nu respect numărul de pagini, necesar pentru o lucrare de acest gen. Dar, cum arta e vie, la fel și această lucrare va prinde contur și va evolua din aproape în aproape.

Am aproape cincizeci de ani. De ce ar mai fi necesar un astfel de curs? Și mai ales cui? În primul rând mie. Pentru că mă va obliga să-mi ordonez materia, să respect anumite jaloane prin care trebuie să treacă viitorul actor, să nu mai trebuiască din trei în trei an, la fiecare nouă generație să caut frenetic jocuri, texte, idei, regulamente etc. Deci această lucrare, va fi, glumind, o muncă egoistă, de care sper să profite și alții.

Și acum LA DRUM!

Disciplina!

Cam dur început pentru un curs. Din start cu disciplina. Da. Este necesar ca pentru desfășurarea unui curs în care studentul să poată evolua, în care să se poată defini ca viitor artist să avem anumite reguli de disciplină, pe care să le respectăm. Toți. Inclusiv profesorii.

Aș începe cu câteva reguli minime de disciplină în ceea ce privește cadrele didactice. Cred că un profesor bun face tot ce poate să creeze un cadru propice pentru ca studenții să fie creativi, liberi și inovatori. Pentru aceasta, cred că se impune de la început ca un cadru didactic să nu întârzie la cursuri, să vină pregătit pentru ziua respectivă, dar să nu dea dovadă de obtuzitate. Aici aș dezvolta puțin subiectul. Avem de a face cu oameni liberi, sensibili, viitori artiști. Dacă profesorul nu dă dovadă de diplomație, de libertate în gândire, de „relaxare” a eului personal, dacă nu poate accepta idei noi, dacă rămâne blocat în metoda sa de a preda arta actorului (indiferent care este aceasta) are toate șansele să „producă” serii de actori care nu gândesc scenic, care recurg la aceleași soluții, care nu caută să-și definească drumul lor individual. Da, profesorul trebuie să fie deschis la nou. Avem în fața noastră ființe unice, care gândesc diferit, care acționează, care se mișcă diferit, care reacționează la stimuli diferiți. Deci cadrul în care se desfășoară cursul de arta actorului ar trebui să fie unul relaxat, dar organizat, nu debandadă, dar nici armată. Sub imperiul stresului se pot obține rezultate spectaculoase, dar care nu durează, sunt momente episodice. Nu putem vorbi de o bază sănătoasă și solidă.

MARIUS GÎLEA

Universitatea Națională de Artă Teatrală
și Cinematografică „I. L. Caragiale”

Strada Matei Voievod 75-77, București

UNATC PRESS